ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΥΜΩΝ...

ΗΝ ἱστορία αὐτὴ μοῦ τὴν διηγήθηκε ἕνας γέρος Ἐλβετός,ποὺ κρατοῦσε ἕνα μικρὸ πανδοχεῖο στὶς Ἄλπεις. Σᾶς τὴ μεταδίδω ὅπως τὴν ἄκουσα ἀπ' τὸ στόμα του :

— «Ἦταν ὁ πόλεμος τότε.Τὸ θυμᾶμαι σὰν νἄτανε χτές,καὶ ὅμως ἔχουν περάσει τριάντα τέσσαρα ὁλόκληρα χρόνια. Μόλις εἶχα ὀχτὼ μέρες παντρεμμένος. Εἶχα κοιμηθεῖ κάτω, στὸ χωριό, ὅταν τὸ πρωΐ, βγαίνοντας ἀπ' τὸ πανδοχεῖο ὅπου ἔμεινα, βλέπω τέσσερους γρεναδιέρους νἄρχωνται πρὸς τὸ μέρος μου. Μὲ σταμάτησαν καὶ μ' ἀνάγκασαν νὰ τοὺς ἀκολουθήσω, χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις, καὶ μὲ πῆγαν στὸ συνταγματάρχη τους.

— Ἔχεις πολὺν καιρὸ πού μένεις ἐδῶ σ' αὐτὸν τὸν τόπο ; μὲ ρώτησε αὐτός.

— Κάπου δέκα χρόνια, ἀποκρίθηκα.

— Καὶ τὸν ξέρεις καλά ;

— Μά, μοῦ φαίνεται πὼς τὸν ξέρω ἀρκετὰ καλά.

— Πολὺ καλά, ἔκανε ὁ συνταγματάρχης. Λοχαγέ, εἶπε ἔπειτα σ' ἕναν ἀξιωματικὸ ποὺ στεκότανε παραπέρα, νὰ ὁ ἄνθρωπος ποὺ σοῦ χρειάζεται. Ἂν φερθῆ καλά, δός του κάτι γιὰ ἀνταμοιβή. Ἂν σὲ προδώση, σκότωσέ τον...

— Ἀκοῦς ; μοῦ εἶπε ὁ λοχαγός.

— Μάλιστα, ἀξιωματικέ μου, ἀπάντησα.

— Ἐμπρός ! διέταξε τότε ὁ λοχαγός.

Κατεβήκαμε στὴν κοιλάδα καὶ σὲ λίγο ἐφτάσαμε στὶς γαλλικὲς προφυλακές.

— Πρόσεχε τώρα, μοῦ εἶπε τότε ὁ λοχαγός. Πρέπει νὰ προχωρήσουμε, σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴ μᾶς ἀντιληφθῆ ὁ ἐχθρός. Σὲ προειδοποιῶ πὼς θὰ σοῦ φυτέψω μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι στὸν πρῶτο πυροβολισμὸ ποὺ θὰ ρίξουν ἐναντίον μας. Ἐμπρός !

»Ἀρχίσαμε ν' ἀνεβαίνουμε στὸ βουνό. Σὲ λίγο βρισκόμαστε κοντὰ στὸ πανδοχεῖο μου, νά, ἐκεῖ πέρα.

— Λοχαγέ μου, τοῦ εἶπα τότε, ἐδῶ ἐνε τὸ σπίτι μου. Μπορῶ νὰ πεταχτῶ μιὰ στιγμὴ νὰ εἰδοποιήσω τὴ γυναίκα μου ;

»Αὐτὸς ἀντὶ νὰ μοῦ ἀποκριθῆ μ' ἐχτύπησε στὴν πλάτη μὲ τὸ μασίγιό του.

— Σιωπή, καὶ ἐμπρός ! μουρμούρισε ἔπειτα.

»Καθώς βλέπετε, δὲν μποροῦσα νὰ πῶ καὶ τίποτε. Κ' ἔτσι προσπεράσαμε, χωρὶς νὰ μπορέσω νὰ πῶ δυὸ λόγια στὴ γυναίκα μου. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο διακρίναμε τὶς ρωσικὲς γραμμές. Τίς ἔδειξα μὲ τὸ δάχτυλο στὸ λοχαγό. Δὲν ἐτολμοῦσα νὰ μιλήσω.

— Πολὺ καλά, εἶπε ἐκεῖνος. Καὶ τώρα πρέπει νὰ μᾶς ὁδηγήσης, χωρὶς νὰ φαινόμαστε, ὅσο μπορεῖς πιὸ κοντὰ σ' αὐτοὺς τοὺς σκύλλους. Καὶ πρόσεχε μὴ μᾶς πάρουν εἴδησι, γιατὶ θὰ σὲ σκοτώσω ἀλύπητα !

»Ἀρχίσαμε νὰ προχωροῦμε καὶ πάλι. Σὲ λίγο κατεβαίναμε τὴ βουνοπλαγιά. Ὅλα φαινότανε ἥσυχα γύρω μας. Ἐπροχωροῦσαμε ὁλοένα ἀπὸ ἕνα μονοκάτι ποὺ ἤξερα, καὶ ὅλα ἐπήγαιναν καλά. Ἐκοντεύαμε νὰ μποῦμε στὸ μικρὸ δάσος, ὅταν ἔξαφνα ἀπὸ τὴν ἀπέναντι μεριὰ ἀκούσθηκαντρεῖς πυροβολισμοί !

»Γύρισα τότε καὶ κύτταξα μὲ ἀμηχανία τὸ λοχαγό.

»Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἔννοιωσα κάτι σὰν ὁλόκληρο βουνὸ νὰ πέφτη ἐπάνω στὸ κεφάλι μου ! Εἶδα τὸ πιστόλι τοῦ λοχαγοῦ νὰ στρέφεται πρὸς τὸ στῆθος μου, εἶδα μιὰ φλόγα,πόνεσα κ' ἔπειτα δὲν εἶδα τίποτα πειὰ κ' ἔπεσα χάμου.

»Ὅταν ξανάρθα στὸν ἑαυτό μου, εἶδα πὼς ἤτανε νύχτα. Δὲν ἐθυμόμουνα τίποτα. Ἔννοιωθα ὅμως πολὺ βαρὺ τὸ κεφάλι μου. Ἔφερα ἐκεῖ τὸ χέρι μου, καὶ ἔννοιωσα τὰ μαλλιά μου κολλημένα στὸ μέτωπό μου. Εἶδα τὸ πουκάμισό μου γεμᾶτο αἵματα. Καὶ τότε τὰ θυμήθηκα ὅλα.

»Θέλησα νὰ σηκωθῶ, ἀλλὰ μοῦ φάνηκε πὼς τὸ ἔδαφος ἔτρεμε καὶ ἀναγκάσθηκα νὰ στηριχθῶ. Θυμᾶμαι πὼς μιὰ βρύση ἔτρεχε λίγα βήματα πιὸ πέρα. Ἐσύρθηκα ὥς ἐκεῖ, ἔπλυνα τὴν πληγή μου καὶ ἔπια μερικὲς σταγόνες νερὸ ποὺ μοῦ ἔκαναν πολὺ καλό... Τότε συλλογίστηκα τὴ φτωχή μου γυναίκα, τὴν ἀνησυχία ποὺ θὰ εἶχε, καὶ ἡ σκέψη αὐτὴ μοῦ ξανάδωσε τὸ θάρρος μου. Καὶ ἄρχισα νὰ περπατῶ τρικλοποδίζοντας, σὰν μεθυσμένος...

»Φαίνεται πὼς ἡ ὁμάδα τῶν στρατιωτῶν ποὺ ὡδηγοῦσε ὁ λοχαγός εἶχε νικηθεῖ καὶ ὀπισθοχωρήσει. Πέρα ὥς πέρα στὸ δρόμο συναντοῦσα πτώματα, περισσότερα στὴν ἀρχή, λιγότερα ἔπειτα, ὅσο προχωροῦσα. Πιὸ πέρα πειὰ δὲν ἔβρισκα κανένα πτῶμα, εἴτε γιατὶ ἡ μικρὴ φάλαγγα εἶχε ἀλλάξει διεύθυνση, εἴτε γιατὶ εἶχα φθάσει στὸ μέρος ποὺ ὁ ἐχθρὸς ἔπαψε νὰ τὴν καταδιώκη.

»Ἐβάδισα ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἀκόμη. Καὶ σὲ λίγο διέκρινα τὸ πανδοχεῖο μου. Ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι ὑπῆρχε ἕνα ἀνοιχτὸ χορταριασμένο μέρος, ὅπου ἐβοσκούσαμε τὰ ζῶα μας. Ἤτανε πειὰ νύχτα, ἀλλὰ τὸ φεγγάρι ἦταν γεμᾶτο.

»Ἔξαφνα,στὸ σεληνόφωτο, διέκρινα κάτι μαῦρο νὰ κοίτεται ἐκεῖ δά χάμου. Φαινόταν σὰν ξαπλωμένος ἄνθρωπος. Ἐπλησίασα, καὶ εἶδα ὅτι δὲν εἶχα ἄδικο. Ἦταν ἕνας ἀξιωματικός ! Ἔβλεπα τώρα νὰ λάμπουν τὰ γαλόνια του. Ἔσκυψα ἐπάνω του καὶ τί νὰ ἰδῶ ; Ἦταν ὁ λοχαγός μου !

»Ἐφώναξα τότε τὴ γυναίκα μου. Ἐκείνη ἀνεγνώρισε ἀπὸ μέσα τὴ φωνή μου καὶ ἔτρεξε. Ἔκανα δυὸ βήματα πρὸς τὸ μέρος της καὶ ἐκείνη ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου θρηνῶντας :

— Θεέ μου ! Τί ἔγινες ; Πῶς εἶσαι ἔτσι ;

»Καὶ ἔκλαιγε, ἔκλαιγε ὁλοένα... Εἶχε περάσει, ὅπως μοῦπε, μιὰ φοβερὴ νύχτα, γεμάτη ἀπὸ ἀνησυχία. Ἡ μάχη εἶχε γίνει γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι. Ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα, κατάμονη μέσα στὸ σπίτι ἄκουε τὶς σφαῖρες νὰ σφυρίζουν ἐπάνω ἀπὸ τὴ στέγη. Καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ τὰ διηγεῖται ὅλα αὐτά, ἀνάμεσα στὰ κλάμματά της.

»Τὴν διέκοψα τότε καὶ τῆς ἔδειξα τὸ πτῶμα τοῦ λοχαγοῦ.

— Εἶνε νεκρός ; ἐφώναξε.

— Εἴτε νεκρὸς εἶνε εἴτε ζωντανός, τῆς εἶπα, πρέπει νὰ τόν πᾶμε μέσα. Ἂν ζῆ ἀκόμα, ἴσως μπορέσουμε καὶ τὸν γλυτώσουμε. Ἂν πάλι πέθανε, τότε θὰ στείλουμε τὰ χαρτιά του στὸ σύνταγμά του καὶ τίποτα λεφτὰ ἂν ἔχη ἐπάνω του. Ἄϊντε τρέχα νὰ τοιμάσης ἕνα κρεββάτι.

»Ἡ γυναῖκα μου ἔτρεξε στὸ σπίτι. Ἐγὼ ἐφορτώθηκα τὸ λοχαγὸ καὶ τὸν ἐπῆγα μέσα· ἀλλ' ἀναγκάσθηκα νὰ σταθῶ ἀρκετὲς φορὲς γιὰ νὰ ξεκουραστῶ, γιατὶ οὔτ' ἐγὼ δὲν ἤμουνα καὶ τόσο καλά, λόγῳ τοῦ τραύματος ποὺχα στὸ στῆθος. Τὸν ἐγδύσαμε ὡστόσο καὶ εἴδαμε πὼς εἶχε τρεῖς πληγὲς στὸ στῆθος του μὲ λόγχη. ἀλλὰ ἀνέπνεε ἀκόμα.

»Δὲν εἶμαι καὶ γιατρός, αἴ ; Ἀλλὰ σκέφθηκα πὼς τὸ κρασὶ δὲν θὰ τὸν ἔβλαφτε, καὶ τοῦ ἔριξα μερικὲς στάλες στὸ στόμα. Ἔπειτα ἔπλυνα τὶς πληγές του. Ἡ γυναῖκα μου εἶχε κι' αὐτὴ κρυμμένα μερικὰ βοτάνια καὶ τά ἐχρησιμοποιήσαμε.

»Νά μὴ σοῦ τὰ πολυλογῶ, φαίνεται πὼς τὰ πρόχειρα γιατρικά μας ἔκαναν καλὸ στὸ λοχαγό. Γιατί, ἔπειτα ἀπὸ δέκα λεπτά, ἔβγαλε ἕναν ἀναστεναγμὸ καὶ σὲ λίγο ἄνοιξε τά μάτια του. Ἐπὶ τέλους, τὰ βλέμματά του ξαναπῆραν τὴ ζωηρότητά τους, καὶ ἀφοῦ ἐπλανήθηκαν γύρω-γύρω στὴν κάμαρα, ἐσταμάτησαν σὲ μένανε.

»Εἶδα πὼς μὲ ἀνεγνώριζε.

— Λοιπόν, λοχαγέ μου, τοῦ εἶπα χαρούμενος...καὶ ἂν μὲ σκοτώνατε, τί θὰ γινόσαστε τώρα ;...

. . . . . .

Ὁ γέρος ἐσταμάτησε ἐδῶ τὴ διήγησή του. Ὅταν ἐπρόφερε τὰ τελευταῖα του, τὰ ἀληθινὰ εὐαγγελικὰ αὐτὰ λόγια, δὲν μπόρεσα νὰ συγκρατήσω τὸ θαυμασμό μου.

— Καὶ πῶς λεγότανε ὁ λοχαγὸς αὐτός ;

— Χμ...ἔκανε ὁ γέρος. Μὰ δὲν ρώτησα,ξέρετε,τ' ὄνομά του !

Ἔμεινα καὶ πάλι κατάπληκτος. Ὁ γέρος αὐτὸς εἶχε δολοφονηθεῖ ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο. Ἔπειτα ἔσωσε τὸ δολοφόνο του, καὶ τοῦ ἀρκοῦσε ἡ ὑπερηφάνεια πὼς ἔκανε κάτι καλό, χωρὶς νὰ θελήση νὰ ρωτήση τὸ ὄνομα ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τοῦ χρωστοῦσε τὴ ζωή του καὶ ὁ ὁποῖος λίγο ἔλειψε νὰ τὸν σκοτώση !..

Ὁμολογῆστε πὼς ὁ γέρος αὐτὸς δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους ἀνθρώπους στὸν κόσμο !...

ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑΣ

Ἦταν ὁ πόλεμος τότε...

ΠΩΣ ΕΞΕΔΙΚΕΙΤΟ Ο ΚΙΚΕΡΩΝ

Ὁ Κικέρων εἶχε ἕναν θαυμάσιο τρόπο νὰ τιμωρῆ καὶ νὰ ἐκδικῆται τοὺς κακοὺς καὶ πονηρούς :

Ὅταν συναντοῦσε κατὰ τύχη τέτοιους ἀνθρώπους δὲν τοὺς ἐπετίθετο ἐκδηλώνοντας τὴν ἀγανάκτησή του καὶ τὸ μῖσος του. Δὲν ἔλεγε τίποτα, ἀλλὰ ἀποτραβιόταν στὸ σπίτι του καὶ ἐκεῖ ἔχοντας ὅλη του τὴν ἄνεση καὶ ὅλα του τά... κομφόρ, ἄφηνε τὸ μῖσος του νὰ ἐκδηλωθῆ ἀκράτητα στὸ... χαρτί. Ἁπλούστατα, ἔγραφε λόγους ἐναντίον τῶν κακῶν καὶ πονηρῶν.